

τότε με δύναμη καινούρια, ή ζωή θεί να ξανάρθη για να διώξη το λήθαργο το μακρό κι' ο Βασιλιάς θεί να βγῆ από το μνήμα άλλος άνθρωπος, λεβέντης πιά περήφανος, ένας καινούριος Κωνσταντίνος!

Κι' ο βρουκόλακας αυτός του Παλαιολόγου ἄς εὐχηθῶμε, κύριοι, νάσαι ὁ Δωδέκατος Κωνσταντίνος

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΡΝΙΩΤΗΣ

Ἐπίασαν οἱ ζέστες. Αὐτὸ τὸ ξέρετε καὶ σεῖς ὅσο κ' ἐγώ, ἀλλὰ μοῦ χρειάζεται αὐτὸς ὁ πρόλογος γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὸ θέμα μου ποῦ δὲν εἶναι σοβαρὸ, μὰ καθόλου σοβαρὸ.

Ὁ λόγος λοιπὸν γιὰ τὸ θέατρο τοῦ Ἀρνιώτη καὶ ἰδίως γιὰ τὸ Ζῦπ. Αὐτὸ τὸ μονοσύλλαβο ἔχει καταχτήσει τὴν Ἀθήνα σήμερα, χωρὶς νὰ εἶναι γυναίκα καὶ χωρὶς νὰ εἶναι τενόρος. Πῶς; Ὁ Ζῦπ μιμεῖται τίς πιδ ξακουσμένες τραγουδίστριες τοῦ κόσμου, τὰ μεγαλύτερα ὀνόματα ποῦ ἐφετεροῦγισαν ἀπὸ τὸ στενὸ κύκλο ἐνὸς θεάτρου ὡς τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἰσπανιόλες, Γαλλίδες, Ἑγγλέζες τίς μιμεῖται τέλεια μὲ ὅλες τίς ἰδιοτροπίες ποῦ παρουσιάζει ἡ προφορὰ κάθε μιανῆς. Καὶ θὰ ρωτῆστε ἂν εἶδα ἐγὼ τὰ πρωτότυπα, γιὰ νὰ συγκρίνω; Ὁχι. Ἀλλὰ μοῦ τὸ βεβαίωσαν ἄλλοι ποῦ κι' αὐτοὶ δὲν τὰ εἶδαν. Τέλος πάντων ἕνα ξέρω καὶ τὸ ξέρω καλὰ, ὅτι παρουσιάζεται σὰ μὴ νόστιμη, πολὺ νόστιμη γυναίκα, νοστιμώτερη ἀπὸ πολλὰς γυναῖκες ποῦ καλὰ θὰ ἔκαμαν νὰ ντυθοῦν ἄντρες.

Κάμποσοι ξεγελάστηκαν στὴν ἀρχὴ καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐρωτεύονται. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι ὁ Ζῦπ ἔδωκε δυὸ τρεῖς φωνὲς καθαφτὸ ἀντίκειες καὶ ἔτσι τὰ αἰσθήματα διαλύθηκαν ὅπως «αἱ πομφόλυγες, ὁ καπνὸς» καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ποῦ μεταχειρίζονται στὶς παραβολὰς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χρυσόστομου.

*

Ἄλλο νοῦμερο εἶναι—κ' ἐγὼ γράφω γιὰ πραγματικὰ κι' ἔχει φιλολογικὰ, ὥστε δὲν πιστεύω νὰ μοῦ στείλει γράμμα ὁ κ. Νιρβάνας—ἄλλο νοῦμερο λοιπὸν εἶναι τὸ τούρκικο νουέτο. Μιὰ εὐλύγιστη Τούρκισσα, κ' ἕνας σύντροφος λεπτός σὰ σοῦδλα. Λένε τραγῳδία τούρκικα. Εἶχα ἀκούσει ὅτι δὲν ὑπάρχει γλυκύτερη μελωδία ἀπὸ τὴν ὁμιλία Τούρκισσας, ἀλλὰ δὲν εἶχα ἀκούσει Τούρκισσα καὶ δισταζα πολὺ. Ἄδικα ὅμως, ἄδικα.

Τόσο ἐνθουσιάζτηκε ἕνας ἀγνωστός μου λειχοῦδης ποῦ φώναξε:

—Σεκέρια καὶ λουκούμια εἶναι ἡ κουδέντα τῆς.

Ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ρωμαίων φάνηκε πάλι περιλαμπρος. Μόλις μπῆκαν οἱ Τούρκοι στὴ σκηνὴ πολλοὶ, ἀρκετοὶ ἀρχισαν νὰ σφουρίζουν. Κ' ἔπειτα λένε πῶς θὰ χάσουμε τὴ Μακεδονία. Μὰ ἀφήνει στὸ Θεὸ σας «τὸ νοῦμον κοινὸν καὶ ἡ γενναία ἐθνοφρουρά»;

Ἀπορῶ μάλιστα πῶς μερικοὶ βγαίνουν περιπατοῦνταν τὸ μισοφέγγαρο ταξιδεύει στὸν οὐρανὸ. «Εἶναι προδοσία, ὑψώσατε φωνήν».

Τὸ τραγῳδὶ τοῦ μεθυσιμένου ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία:

Ἄχ πῶς μ' ἀρέσει τὸ βρετινῶτο
Π' ἀνάθεμά το
Πῶς τ' ἀγαπῶ
Ἡ εὐτυχία ὅλου τοῦ κόσμου
Εἶναι ἐμπρός μου
Σὰν τὸ ρουφῶ.

Ὁ Ἀρνιώτης τὸ μετῄφρασε ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ, ὁ ἴδιος δασκάλεψε τὸ μπαλέτο, ὁ ἴδιος διευθύνει τὴν ὀρχήστρα.

Μερικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ στίχοι εἶναι τοῦ κ. Νέσ. Καὶ γιὰ ἀμοιβὴ ὁ Ἀρνιώτης τὸν σεργιανεῖ μὲ

τὸ αὐτοκίνητο. Ὑπάρχει ὁμως καὶ μιὰ διάδοχη ὅτι ὁ κ. Νέσ θ' ἀνέβει στὴ σκηνὴ καὶ θὰ κάνει τὸν ποιητὴ.

Εἶναι καὶ μιὰ γυναίκα ποῦ ντύνεται νταντῆς καὶ κάνει σερενάτα.

Ἐνας σχολάρχης ἀποφάσισε ν' ἀστειευτεῖ:

—Ἀνακράζω κάγω, ἔλεξεν, τὸ τοῦ Ξέρξου. Οἱ μὲν ἄντρες γεγόνασί μοι γυναῖκες, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες.

Ἐραῖος καιρός!

A. M.

ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΣ

Φίλε «Νουμά»,

Γιατὶ τὸ δράμα στὴν Ἑλλάδα δὲν πέτυχε τώρα στὰ χρόνια μας καὶ γιατί ὁ Ρωμαῖὸς ἔξω ἀπ' τὰ χοντροσκηνικὰ ἄλλο τίποτα ἀπὸ θέατρο δὲν καταλαμβάνει; Ἐδῶ ς' αὐτὸ τὸ ζήτημα μοῦ φαίνεται: πῶς εἴμαστε περισσότερο Ρωμαῖοι παρὰ Ἕλληνες. Θὰ θυμᾶσαι τί λέει ὁ Ὁράτιος κᾶπου στὶς Ἐπιστολὰς καὶ πῶς οἱ πατριῶτές του στὰ θέατρα προτιμοῦσαν νὰ βλέπουν πειὸ καλὰ ἐπιπλά καὶ σκευὴ μεγαλόπρεπα καὶ ζῶα παράξενα κι' ὅτι ἄλλο χτυποῦσε δυνατὰ στὸ μάτι παρὰ ν' ἀκολουθῆσουν τὸ ζετῦλιμμα ἐνὸς δραμάτου, ὅσο κι' ἂν εἶταν ἐξοχο καὶ θαμαχτό. Καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι εἴμαστε, ἔχει μονάχα οἱ ἀγράμματοι μας ποῦ ἀνάφτουν, ὅταν βλέπουν φουστανελάδες νὰ πετσοκόβουν Τούρκους καὶ νὰ σκυλοβρίζουν τὸ Μωαμέτη τους, παρὰ κι' οἱ γραμματισμένοι. Μὴν πιστεῖς τοὺς λεπτοκριτικούς μας ποῦ ἔρχονται ὕστερα καὶ σοῦ γράφουν πῶς δὲν εὐχαριστηθήκανε στὸ θέατρο καὶ πῶς τὸ δράμα εἶτανε χοντροκάμωτο καὶ πῶς ἡ κριτικὴ δὲν τὰ θέλη τέτοια. Νᾶσαι βίβλιος πῶς αὐτὰ κι' ἂν εἶναι ἀληθινὰ γιὰ τὴ μόρφωσή τους καὶ γιὰ τὸ μυαλό τους δὲν εἶναι τέτοια καὶ γιὰ τὴν καρδιά τους κι' αὐτοῦν ἡ καρδιά αἰστάνεται ὅπως καὶ τὰ γράμματα: γιατί οἱ καρδιὲς ὅλων μας πλάθονται στὸν ἴδιο ἀγέρα. Ὁ Βουτιεριδῆς μοῦ φαίνεται πῶς ἔγραψε πολὺ σωστὰ στὸν πρόλογο τοῦ «Γιοφυριῦ τῆς Ἀρτης», ὅτι τὸ δράμα μας ἀτύχησε ὡς τὰ τώρα, γιατί δὲν βρῆκε μύθους ποῦ νὰ τοὺς νοιώθῃ ἡ καρδιά μας καὶ νὰ τοὺς κἀμῃ δράματα. Πολὺ σωστὸ αὐτὸ μοῦ φαίνεται. Ἐμεῖς κάνομε μύθους κι' ἀπάνω τους φκιάνομε δράματα, κι' ἔτσι ὁ κόσμος μὴ νοιώθοντας τὸν μῦθο μας δὲν νοιώθει καὶ δράμα κι' ἔτσι χτυποῦμε τὰ κέρατά μας στὸν ἀγέρα. Σίρεις τοῦ λόγου σου κανένα καινούριο δράμα Ρωμαῖκο ποῦ νὰ τὸ νοιώθῃ ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας, ἡ ψυχὴ μας; Πῆς μοῦ το: ἐγὼ δὲν ξέρω κανένα τέτοιο. Γιὰ τοῦτο μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ ριχτοῦμε στὴ μελέτη τῶν μύθων τοῦ Ἑλλ. λαοῦ, στὰ παραμῦθια του κι' ἐκεῖ μέσα μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βροῦμε κείνα ποῦ νοιώθει τοῦ λαοῦ ἡ ψυχὴ, κείνα ποῦ τὸν ἐλκύζουνε. Ὅπως στὴν ἀρχαιότητα ὁ μῦθος ἐστάθηκε τοῦ δραμάτου ἡ μάννα, ἔτσι καὶ τώρα τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γένη καὶ θὰ γένη, ἂν εἶναι νὰ ξαναγεννηθῇ στὴν Ἑλλάδα δράμα καὶ νὰ προκόψῃ. Τὸ κακὸ εἶναι πῶς τὰ παραμῦθια ὅλα εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ μαζωχτοῦνε, κι' ἂν δὲν μαζωχτοῦνε ὅλα παρὰ ὅσα φαίνονται στὸν ἕνα ἢ στὸν ἄλλον πῶς ἀξίζουνε, ἡ δουλειὰ δὲν θὰ γένη ὡς καθὼς πρέπει.

Μπορεῖ νὰ μοῦ πῆς ὅμως πῶς ἀκόμα ἡ ψυχὴ τοῦ Ρωμαῖοῦ δὲν ἐχόρτασε τὰ ἄλλα εἶδη τῆς λογοτεχνίας καὶ γιὰ τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ

δράμα. Νὰ σοῦ εἰπῶ δὲν εἶναι καὶ τοῦτο ἀδέξιος λόγος: τὸ δράμα ἐνοήθηκε ὅπου φυσικὰ ἐφύτρωσε κι' ἔχει ὅπου ἀγουρορίμασε, ὡς συνέθηκε στὴν παλαιὰ Ρώμη, ὅπου ἡ φιλολογία τῆς μᾶς παρουσιάστηκε ἀνάποδα δεματιασμένη.

ΣΑΜΙΩΤΗΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμάμε κάθε βδομάδα, σὰν κεφάλια ληστῶν, ὅλες τίς ἀσυνταξίες καὶ ἀνορθογραφίες ποῦ βρίσκονται σὲ καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θάσαι ὅλ' οἱ ἀναγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλάι στὸ βαρβαρισμὸ ποῦ θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώσουν τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας ποῦ βρίσκεται).

Ἐπαύθησαν συνεπείᾳ ἐνεργειῶν παρὰ τῶν Γ. Ἐπιθεωρητῆ Χιλμῆ Πασᾶ καὶ τοῦ ὁ ὅς προξένου τῶν Μ. Δυνάμεων.

(«Καιροί» 26 Μαΐου, σελ. 4, στήλ. 3).

... Λαμπρότατον ἄρθρον διαπνέον μεγάλην καὶ βαθεῖαν γνώσιν τῆς ἀρχαιότητος....

(«Ἀκρόπολις» 29 Μαΐου, σελ. 1, στήλ. 7).

... ἔκφρασιν βᾶθ' ὑτάτως μελαγχολικῆν....

(«Ἀθηναί», 8 Ἰουνίου, σελ. 1, στ. 2).

ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΜΟΥ

(Γράμμα κοινικὸ τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ).

Ἀθήνα, 19 τοῦ Μαγιοῦ 1906.

Φίλε κύριε Τανταλίδη,

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ στάλισμο τοῦ ποιητικοῦ βιβλίου σας, καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶτε ποῦ φροντίδες καὶ σκοτούρες μὲ κάμανε νὰ μὴ σᾶς ἀποκριθῶ ἐγκαιρότερα, καθὼς ἤθελα. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τιμὴ ποῦ μοῦ κάματε νὰ γράψετε καὶ τὸ δικό μου τῶνομα στὸ πλάι τῶν ὀνομάτων τοῦ Ψυχάρη, τοῦ Πάλλη καὶ τοῦ Φωτιάδη, πρωτοστράτηγων τῆς μεγάλης Ἰδίας ποῦ κι' ἐμεῖς στρατιῶτες τῆς εἴμαστε. Σᾶς σφίγγω σὰν ἀδερφὸς τὸ χεῖρ. Καὶ περηφανεύομαι μαζί σας γιὰ τὸ θάρρος ποῦ δείχνετε καὶ γιὰ τὴ γνώση ποῦ ζετυλιζετε πολεμώντας γιὰ τέτοια Ἰδία. Βίβαια γνώση χρειάζεται γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς ὀπαδὸς μιᾶς τέτοιας ἰδίας, ποῦ τόσο εὐκολα παραλλάζει καὶ παραστρατίζει σὲ χέρια ἀνήξερων θάρρος χρειάζεται γιὰ τὸ ὑπεράκτισμα μιᾶς ἰδίας, μέσα σὲ τέτοια κοινωνία τόσο παραγωγισμένη καὶ τόσο κατατρεμένη σὰν αὐτὴ. Ὅσο γιὰ τὴν ποιητικὴ ἀξία τοῦ ἔργου σας, ἀναγνωρίζω καὶ τιμῶ τὴν εὐλικρίνεια ποῦ τὸ χαρακτηρίζει. Εἶναι τόσο δύσκολο, καὶ στὸν Ποιητὴ ἀκόμα, ποιητῆς πάντα νὰ φαίνεται, καθὼς πραγματικὰ εἶναι, μὲ τὴν ἴδια του καρδιά, χωρὶς κανένα παραπλάνημα τῆς Φαντασίας. Μιλῶ γιὰ τὴν εὐλικρίνειά σας, ἀκόμα ὡς καὶ ἡ παράταξη τῶν στίχων σας ἐκείνων ποῦ εἶναι σὲ φροντισμένη καθαρεύουσα καὶ ὡς εἶδος ραγκαδικὸ (ἐμένα ὁ Ραγκαβῆς μοῦ φαίνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς πιδ εὐσυνειδήτους μαστόρους τοῦ σχολαστικοῦ στίχου), ἀνμεσα στοὺς παστρικά δημοτικούς σας στίχους. Πολὺ σωστὰ

*) Ποιήματα Δ. Τανταλίδη. Πόλη 1906.

τό είπατε· «Η καθρεύουσα εΐτανε και είναι ακόμη μια φίλωνείκτη πραγματικότητα, ψευτιά το παραδέχομαι, μα ψευτιά που βασιλεύει, που ζήσαμε χρόνια μαζί της». Μα και μαζί το χαμόγελο κάποιας σωκρατικής εΐρωνείας παραχαράζει μέσα στο διπλόγλωσσο (λίγο έλειψε να πω διπρόσωπο) τούτο παραταίριασμα. Κι' όλο σας το έργο, από την όψη του αυτή, εφαρμόζει τ' ωραίο ρητό του γερμανού ποιητή που σημειώνετε κάπου.

Όλου σέ πλάνης πέλαγο
ταξίδεψε για φώς,
να ό σοφός!
Μά όσοι στήν πλάνη κόλλησαν
για μιά τους και καλή
να ό τρελλοί!

Κοντά στήν εΐλικρίνεια μιάν απλότητα κάπου και μιάν αφέλεια σημαδεύει τους στίχους σας είτε στήν σκέψη τους είτε στή φράση τους. Κι' αυτό είναι κάτι. Σά ν' αγωνίζεστε να βγάλετε από τη λειτουργική επιστημότητα του λυρισμού το στίχο και να τότε φέρετε πιο σιμά στήν κουβέντα της καθημερινής ζωής. Κι' αυτό θα εΐτανε για να σας λογαριαστή πίο πολύ αν ήθέλατε να τό κάμετε με περισσότερη προσοχή. Η γλώσσα σας είναι πίο προσεχτική από τη τέχνη σας. Δέ θα σας τιμούσα και δέ θα σας φερούμωνα καθώς σας πρέπει, αν παίρνοντας τώρα για να σας γράφω, σας άραδιάζα κομπλιμέντα, σαν τάχρωμάτιστα, στερεότυπα και καλπικά γλυκόλογα που ακούγονται στα σαλόνια.

Ό θάνατος σας σφράγισε με τη μυστική του βούλα την επιβλητική. Ένας άντρας κι' ένας πατέρας θρηνούσε και τρυφερά ψιθυρίζουσε μέσα στους στίχους σας. Όπου φαίνεται ό ποιητής τότε συνοδεύει ό πόνο. Μερικοί σας στίχοι σαν αυτοί :

Σπασμένο άργυροκούδουνο
σέ πύργο γκρεμισμένο

Και σαν εκείνον :

Κύνος ύγρός χιονόφιτος
τινάζω τά φτερά μου
και ραίνω διαμαντόκοχη
στέ διάβα τά δνειρά μου

Και ή στροφή που άρχίζει έτσι :

Κι' όσείς πρωτομάντισσες
Χιονάτες μαργαρίτες...

Κ' ή περνομύηση της θάλασσας με τη Λήκυθο
Που πάν τά δάκρυα
όσα ή σιερίά κυλά με βογκητό!

Σαν αυτούς κι' άλλοι στίχοι βρίσκονται σπαρμένοι στο έργο σας· κι' οί πίο πιτυχημένοι σας νομίζω πως είν' εκείνοι που σας φύσηξε ή άκριθή σας, πρώιμα θερισμένη συντρόφισσα.

Γιατί να μην είναι όλοι σας οί στίχοι σαν αυτούς που σημείωσα!

Η μεγάλη έλλειψη των ποιημάτων σας είναι ή τέχνη.

Η γενική μου έντύπωση αυτή:

Βέβαια κατέχετε την ποιητική συγκίνηση, μα σά να σας λείπει ό τρόπος που κάνει την συγκίνηση ποίηση. Για τούτο και, συχνά πυκνά, όπου κρατάτε την ποίηση στήν ιδέα δέ βρίσκετε τη μορφή, για να τη δέσετε την ιδέα μια για πάντα· κι' όπου την ηύρατε τη σωστή μορφή είναι σά να μην έχετε την ουσία. Άλλοτε πάλι, τά λέτε όλα, πίο πολλά κι' άπ' όσα χρειάζονται του ποιητή να πη, κι' έτσι γλιστράτε στού πεζού λόγου τά σύνορα. Και φαίνεται σά να σας κουράζει ό στίχος, ακόμη και στα

περίσσια άποσιωπητικά και τά επιφωνηματικά που άραδιάζετε στο τέλος κάθε σας φράσης· που είναι σά να σταματάτε το δρόμο σας, για να πάρετε την άναπνοή σας.

Αυτή είναι ή γνώμη μου, έμένα. Μέτρια βιβλία είν' εκείνα που κανείς δέν έχει να παρατηρήσει τίποτε, μήτε καλό μήτε κακό. Οί στίχοι σας μπουοεί να δίνουν άφορμές της κριτικής για να τροχίστη τη γλώσσα της, μα δέν περνούν άδιάφοροι· κι' αν δέν ξεσκεπάζουσε μιάν άφεγάδιαστη όμορφιά δείχνουν ένα χαρακτήρ' άξιοσπούδαστο.

Δέν είναι διάλου παράξενο. Το περιμένο μάλιστα, αν αύριο γλήγωρ' άργά, μέσ' από το βιβλίο σας αυτό, που μέσx στους ίσκιους του δ ποιητής παρουσιάζεται κάπως κλονισμένος κι' άναποφάσιτος, βγή ένας πεζογράφος όλος φώς κι' άσάλευτος.

Μά με συμπαθήτε για την άργητα της άποκρίσης και για της γνώμης μου τό ελεύτερο.

Ό άδερφός σας και φίλος σας
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Ό φίλος κ. Γ. Ζουφρές μ' έστειλε από τό Μιλάνο, που βρίσκεται τώρα, τό ακόλουθο έπίγραμμα άπαντώντας στο έπίγραμμα του Άγαθούλη που τυπώθηκε στον αριθμ. 200 του «Νουμά».

Τό διάβασα, Άγαθούλη μου, μακριά από την Έλλάδα
Τό έπίγραμμά σου, μόνο ιδέx κι' άφού έχεις φρονιμάδα
Νά γράψεις τά έπιγράμματα με λίγη νοστιμάδα,
Γιατί έτσι εΐσαι μιά θάλασσα από άνάλατη έξυπνάδα.

—Νά δούμε τώρα τί θίπαντήσαι κι' ή Άγαθούλη.

—Νόστιμα τάφαλλε τού Παντελίδου ή «Έστία» της παραμένης Κυριακής. Μ' ένα άρθράκι του Χρυσάνθη, γιόματο έξυπνάδα και κοροϊδία, έβαλε τον Παντελίδου στή θέση του, ή σωστότερη, τον έβαλε πλάι τού Λασσάνειου καθώς και τού άξιζει.

—Την κρίση τη διάβασε ό κ. Σακελλαρόπουλος, και ό Χρυσάνθηx άπορεί με την κριτική του σοβαρότητα ήτις φαίνεται άνεξάντλητος· κι' έχει δίκιο, γιατί οί κρίσεις για τέτλια καμώματα έπρεπε να διαβάζονται με ξεκαρδίσματα.

—Βραβεύτηκε ένας στενογράφος της Βουλής (με τ δ.άμα του «Δημήτριος ή Παρλαγών»), κι' ένας έφέτης με την «Κλεοπάτρα» του. Ό δεύτερος, μαθαίνουμε, λέγαται Τιμολέων Άμπελάς· κι' έχει πάρει ως τώρα κάνα δυ ντουέζίνες βραβεΐα στο Λασσάνειο.

—Έίχε σταλαθεί κι' ένα δραματάκι της προκοπής άπ' ό τό Φώτη τό γιό τού Πρύτανη κ. Πολίτη, μα γι' αυτό και δέ βραβεύτηκε.

—Όταν τέλειωσε τό πάνηγύρι, κάποιος βγαίνοντας από τη μεγάλη αθούσα του Πανεπιστημίου, που διαβάστηκε ή κρίση, έλεγε·

Τά ίδια Παντελίδου μου,

Τά ίδια Παντελίδου μου

θέλοντας με τούτο να πει πως ό Παντελίδουx μιάζει υπερβολικά με τό μακαρίτη Λασσάνειο.

—Κυβελιστάι και Κολλυβιστάι, να τά δυ φετεινά θεατρικά κόμματα. Οί πρώτοι παραδέχονται για μεγάλη θεατρικά την Κυβέλη της Ν. Σκηνης κι' οί δεύτεροι την Κολλυβά του Ν. Θεάτρου.

—Και τά δυ κόμματα έχουνε δίκιο, άφού οί πρώτοι παρουσιάζουν τό παρόν της Κυβέλης κι' οί δεύτεροι στηρίζονται στο μέλλον της Κολλυβά.

—Μόνο ό κ. Βάκος μένει για την ώρα δίχως κόμμα, όσο να μένει και δίχως θίατρο, αν και λένε πως θα κάνει «Κατοχή» στήν αλή της κ. Λόττερ.

Ο ΙΔΙΟΣ

LE MONDE HELLÉNIQUE
Journal français bi-hebdomadaire
Directeur : S. Pappas
Bureaux 2 rue des Philhellènes

Ό Άγγλος Τζών Γορδ που ζούσε στα 1700 τόσα εΐταν άθροπος θεοφοβούμενος, και συχνά έγραφε προσεπικές. Μα με τη θρησκεία κατόρθωνε να τριάζει και τη φιλαργυρία του, τέχνη που βαστάει άρκετά και στα χρόνια μας. Διό του προσεπικές σώθηκαν ως στις μέρες μας, και ν' ή πως είναι.

«Θεί μου, γινώσκεις ότι κέκτημαι έννά μετόχια έν τη έπαρχία Λουδίνου, έσπερον δ' ότι άρτι ώνητάμην έν τη έπαρχία Κόσσεξ. Δι' άφύλαξον, δέομαι σου, Πανάγαθε, άμφοτέρως τάς έπαρχίας τούτας από πυρός και σεισμού και πάσης μάστιγος. Υποθήκην έδεξάμην επί άγρου έν τη έπαρχία του Σόττεξ· έπίβλεψον άρα και ταύτην τώ σφ έσπλαχνήx φθαλαμψ. Περι δέ των λοιπών έπαρχιών ποιήσον ως σοι δοκαί».

2.

«Ό Θεέ, τιμησάτω ή Τρίπεζα τά έπ' αυτήx έμά συνλλάγματα, και ποιήσον άπαξ άπαντας τους έμούx όφειλέτας άνδρας έλεγγύους τε και εύόρκους. Κατάγαγε μέχρι λιμένος τό πλοΐον Άγιαν Μαρϊαν ασφαλές τε και άβλαβές, ότι άνεδεξάμην έπ' αυτού ασφάλειαν υπερριλλών. Ό Πανάγαθε, δε έπαγγελω ότι άμυρτωλών ήμέραι βραχέσαι εΐσιν, ποιήτων κατά την σήν έπαγγελϊαν, ότι ώνητάμην μετόχιον παρά του Τζών Σμιθ επί όρφ μη κατοχής εϊμή μετά θάνατον του άσώτου και άσεβοΐx θούτου άνδρός. Άμήν».

Ένας ποιητής έστειλε σ' ένα περιοδικό μερικους στίχους με την έπιγραφή Γιατί ζώ. Κι' ό έγγότης του άπήντησε «Ζεις, κημένας, γιατί έστειλες τους στίχους σου με άτά ταχυδρομείο και δέν τους έφερες ό ίδιος».

ΦΟΝΟΓΡΑΦΟ ΒΙΟΜΑΘΙΑΤΙΚΟ

Άπό Πέμπτη σε Πέμπτη

Υπουργός Έσωτερικών ό Ν. Καλογερόπουλος

Σχοταμοί. Άθήνα 2 (ένος στο Χαϊδάρι κι' ό άλλος στήν Καλλιθέα), Έπαρχίες 10.

Λαθωμοί. Άθήνα 3, Έπαρχίες 3.

Κλειψίδες. Άθήνα 4, Πειραιάς 3, Έπαρχίες 1 (ληστεία).

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Παρακοιτώμενο. Δέν τό δημοσιεύμε τό άρθρο σου γιατί είναι πολύ προσωπικό· κι' έπειτα ή λέξη «Πολυξέρασμα» που τιτλοφορείς με δαύτη τό «Πολυθέσμα» του x. Βώκου είναι πολύ βραία κι' άηδέστατη. —κ. Τρισκασάρατο. Τυπώνουμε δώ δυ στίχους από τό ποιήμά σου αν τους διαβάσεις και λόγου σου τυπωμένους και να δεις πως τό ποιήμα δέν άξιζε να τυπωθεί!

... και τά πουλά ξανάρχισαν
να χιτίζουν τη φωλιά τους
άπάνου στα χλωρά κλαριά
με ζήλο της τιμής...

Λες να υπάρχουν κι' άεσμα πουλιά; Στείλε μας καλύτερα και θάν τά δημοσιέψουμε μ' εύχαρίστηση. Μα γιατί δέ δοκιμάζεις και πεζι; —κ. Κ. Δέλτα στήν Άλεξάνδρεια. Σας γράψαμε, σ' έστειλαμε και τα φύλλα από την άρχή του Χρόνου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Όδός Άκαδημίας άριθ. 82.